

ה"ט 32927/01/21 - פלונית נגד אלמוני

בית משפט לענייני משפחה בחדרה

ה"ט 32927-01-21 פלונית נ' אלמוני

לפני כבוד השופט טל פפרני

המבקשת

פלונית -----

באמצעות ב"כ עו"ד צהלה הלוי

נגד

המשיב

אלמוני -----

באמצעות ב"כ עו"ד אלון שליכטר

פסק דין

בקשה לצו הגנה.

1. המדובר בבני זוג נשואים, ללא ילדים משותפים, אשר נפרדו בתחילת אוקטובר 2020. המבקשת גרה אצל הוריה במושב ----- והמשיב גר ב----- בדירת המגורים המשותפת.
2. ביום 18.1.2021 הוגשה הבקשה, כאשר במסגרתה טוענת המבקשת כי בחודש אוקטובר 2020, לאחר שסיפרה לו על כוונתה להיפרד, איים המשיב להתאבד באמצעות נשקו האישי, ואף שוחח עמה על כך. המבקשת פנתה והגישה תלונה למשטרת ישראל ועקב כך הורחק המשיב למשך 10 ימים. לדברי המבקשת, היה אירוע נוסף בעבר שבו איים המשיב בהתאבדות.
3. לדברי המבקשת, בעקבות תלונתה למשטרה, נלקח נשקו האישי של המשיב, ואולם כיום המשיב פועל לצורך החזרת נשקו האישי והוא ממשיך להטריד אותה ושולח לה הודעות על כוונתו לחזור ולחיות בחיים משותפים.
4. לאחר שנשמעה המבקשת במעמד צד אחד, ניתן צו הגנה כמבוקש וכן הוריתי למשיב להגיש תגובתו לבקשה.
5. ביום 20.1.2021 הגיש המשיב תגובה לבקשה, כאשר לדבריו הוא בעל עבר צבאי מרשים, והחזיק ברישיון נשק לצורך עבודתו בתחום האבטחה. המשיב הכחיש את הטענה כי הוא איים בהתאבדות בשל רצונה של המבקשת לסיים את חיי הנישואין. לדבריו, לאחר סיום תנאי ההרחקה שנקבעו, החלו הצדדים בהליך שלום בית כאשר הוא פועל בעצת רב מלווה ושולח למבקשת ברכות מדי שבוע במטרה להשיבה לחיים משותפים עמו. המשיב טוען כי הוא זקוק לנשק גם לצורך שירות מילואים פעיל וגם לצורך עבודתו בתחום האבטחה.

6. בתגובתו, הודיע המשיב כי הוא מסכים שיינתן צו הגנה הדדי, בגדרו הצדדים לא ייצרו קשר האחד עם משנהו למעט הנושאים הקשורים בבית הדין הרבני, אך הוא מתנגד לאיסור על החזקת כלי ירייה וכן על האיסור לשימוש במיטלטלין.
7. המבקשת הגישה תשובה לתגובה ובה היא מודיעה כי היא אינה מתנגדת למתן צו הגנה הדדי, אך אינה מסכימה לכך שנשקו האישי של המשיב יוחזר לידי וכן טוענת כי יש לאסור על המשיב לפעול למכירת הרכב המשותף.
8. ביום 7.2.2021 התקיים לפניי דיון ובו שמעתי טענות הצדדים בהרחבה. זמן רב הוקדש לצורך ניסיון להביא הצדדים לכלל הסכמות, ומשלא עלה הדבר נשמעו חקירות קצרות וסיכומים בעל פה וכעת נדרשת הכרעה. בפתח עדותה, ביקשה המבקשת להגיש את תמליל השיחה שנערכה בינה לבין המשיב, וכן את תיק המטרה שנפתח בעקבות תלונתה.
9. לאחר שעיינתי בכל החומר המצוי בתיק, ושקלתי טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל ויש להותיר את צו ההגנה שניתן על כנו, כולל איסור נשיאת נשק. להתרשמותי, מעשיו של המשיב יוצרים עילה למתן צו הגנה בהתאם להוראות סעיף 3(2) לחוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א-1991.
10. תכליתו של סעיף 3(2) לחוק הנה מניעתית. בעניין זה, אפנה לדבריו של סגן הנשיאה, הש' נ. פישר בתיק ה"ט 34422-05-18 [פורסם במאגרים המקוונים], כדלקמן:

"מקרה זה מעורר בעוצמה הרבה ביותר את השאלה הקשה ביותר והטרוניה המצמררת, ששמע כל שופט אשר דן אי פעם בבקשה לצווי הגנה ובחר לדחות את הבקשה שהוגשה מלפניו, והיא "האם צריך לחכות עד שיקרה משהו?" אקדים ואשיב בשלילה- לא! לא צריך להמתין עד שיארע המקרה אותו בא החוק לנסות ולמנוע.

קשים הדברים שבעתיים בבואו של ביהמ"ש להחליט על הגבלות חמורות וקשות כל כך כלפי אדם, כשהבסיס לבקשה הנו סעיף 3(2) לחוק המקנה סמכות למתן צו הגנה כנגד אדם אשר "התנהגותו נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לבן משפחתו או שהוא עלול לבצע בו עבירת מין". עינינו הרואות כי על פי סעיף זה סבר המחוקק כי אין צורך שיארע המקרה ולא דרש שתרחש פעולה אלימה, שיהיה מעשה, די לנו בכך כי "התנהגותו נותנת בסיס סביר להניח". וכאן, אודה ואומר, טמון קושי עצום ורב, ליושב בדין וממילא מצויה גם התשובה לשאלה - "האם צריך להמתין עד שיקרה משהו?" אקדים ואומר שבמקרים מסוג זה, כמו בכל דיון ודיון, רמת האיזון, הדריכות, והזהירות המוטלת על היושב בדין משתכללת לדידי לרמה הגבוהה ביותר הנדרשת והאפשרית, שכן על פי תחושה- "חשש" הגלום במילות הסעיף ניתנת הסמכות לבית המשפט להגביל את כל אותן זכויות האדם, אותן מניתי, בתחילה במעמד צד אחד ולאחר מכן, ככל שישתכנע בית המשפט מעוצמת החשש, במעמד שני

הצדדים. " [ההדגשה לא במקור ט.פ.]

11. עיינתי בתמליל השיחה שנערכה בין הצדדים. מדובר באמירות קשות, המעידות על פוטנציאל מסוכנות של ממש. בעדותו, אישר המשיב כי במהלך השיחה בכה, היה כאוב ונסער מאוד עד כדי כך **שכלל אינו זוכר את דבריו שנאמרו במהלך אותה שיחה** (עמ' 8, ש' 20). המשיב משתמש פעמים רבות באותה שיחה במונח "מוות", פעמים רבות אומר כי הוא אינו יכול לחיות בלעדי המבקשת, ואף אומר באופן מפורש כי הוא מעוניין להתאבד. גם סוגיית נשקו האישי של המשיב, מוזכרת פעמים רבות במהלך אותה שיחה וגם בכך ניתן לראות כי המשיב יוצר קשר, בין המחלוקת בינו לבין המבקשת לנשקו האישי.

12. מתיק המשטרה שהוגש על ידי המבקשת עולה כי השוטר אשר הגיע למקום לאחר תלונת המבקשת, מצא את המשיב כאשר הוא נסער מאוד, בוכה ואומר: "**הלכו לי החיים**". כאשר השוטר שואל את המשיב האם הוא עשה שימוש בנשק, עונה המשיב: "כן" ומוסיף ואומר: "**דרכתי אותו, לא זוכר אם נקרתי**". נשקו האישי של המשיב היה מונח על ספה בסלון הדירה, כאשר הוא דרוך, ועקב כך נעצר המשיב בגין חשד לעבירה של שימוש בכלי ירייה.

13. ההודעות אותן שולח המשיב למבקשת, וכן העובדה כי הליך הגירושין שבין הצדדים טרם הושלם, מצביעים על כך שלמרות חלופ הזמן, המשיב אינו משלים עם הפרידה ועודנו סבור כי באפשרותו לעשות מעשים על מנת לגרום למבקשת לשוב לחיים משותפים. כך למשל, ביום 9.12.2020, שלח המשיב למבקשת הודעה: "**אם אני אמות מצער בדרך לפחות שאני אדע שאני הולך עם הלב**". המשיב ממשיך ושולח הודעה נוספת: "**מצטער אבל אני אלך אחרי הלב שלי ואני לא מוכן לסיים את הזוגיות הזאת אני באמת אוהב אותך מאוד, אני אעשה הכל בכדי לשקם ואני מתכוון לכל מילה שאני כותב**".

14. אינני מתעלם מטענתו של המשיב כי הבקשה הוגשה בשיהוי. אמנם נכון כי האירוע המתואר אירע בחודש אוקטובר וברגיל, וכך גם על פי הוראות החוק, יש ליתן משקל לסמיכות הזמנים, ואולם דומני כי במקרה שלפניי, חומרת דבריו של המשיב, המעידים על הלך רוחו ומצבו הנפשי והמסוכנות הנשקפת, גוברים על השיהוי שחל. זאת ועוד, מקובלים עליי דבריה של המבקשת לפיהם היא נמנעה מלפנות לבית המשפט, בין היתר, לנוכח העובדה כי היא והמשיב בני משפחה.

15. אינני מתעלם מטענתו של המשיב, כי איסור על החזקת נשק מהווה פגיעה של ממש ביכולתו למצוא מקום עבודה ובחופש העיסוק. עם זאת, לטעמי, כאשר אנו שוקלים את מחד גיסא את פוטנציאל הסיכון הטמון באמירותיו ובהתנהגותו של המשיב, ומאידך גיסא את הפגיעה שעלולה להיגרם למשיב, דומני כי עמדתה של המבקשת על העליונה, וזאת לכל הפחות עד אשר הליכי הגירושין בין הצדדים יסתיימו, ועוצמת הסכסוך תפחת. אינני שותף לדעת ב"כ המשיב לפיה ניתן ללמוד מסגירת התיק הפלילי דבר לגבי מצבו של המשיב. ייתכן כי מעשיו של המשיב אינם עולים כדי עבירה פלילית, ואולם לצורך מתן צו הגנה די למבקשת לעמוד בנטל הנדרש במשפט האזרחי, קרי - מאזן ההסתברויות. במקרה זה, ולכל הפחות ביחס לפוטנציאל המסוכנות ולאיסור החזקת הנשק, הגעתי לכלל מסקנה כי עלה בידי המבקשת לעמוד בנטל, וזאת באופן ברור.

16. לנוכח המסקנה שאליה הגעתי כמפורט לעיל, לפיה עלה בידי המבקשת להצביע על עילה למתן צו הגנה בהתאם להוראות סעיף 3(2) לחוק, כי אז אינני מוצא טעם לדון בהוראות סעיף 2' לחוק, ולבחון האם יש מקום להורות על השבת נשקו של המשיב. עניין זה ייבחן בעתיד ככל הדרוש.

17. ממכלול הנתונים והראיות המצויים בתיק מצטיירת תמונה קשה ולפיה המשיב פגוע ונסער מאוד כתוצאה מרצונה של המבקשת להיפרד ממנו. מעשיו ואמירותיו יוצרים פוטנציאל ממשי למסוכנות, עד כדי כך שאינני מוצא כל אפשרות לביטול צו ההגנה, לבטח שלא להורות על השבת נשקו האישי של המשיב.

18. דברים אלו נאמרים אמנם באופן ספציפי ביחס למקרה שבפניי. אולם, לא ניתן להתעלם מהמצב הכללי השורר במדינה בימים אלו, שבו, למרבה הצער, שומעים אנו כמעט מדי חודש על אישה המאבדת את חייה, פעמים רבות באמצעות כלי נשק חם המוחזק ברישיון בידי בן זוגה.

19. להתרשמותי, גם אם בעתיד, בסיטואציה כלשהי, יבקש המשיב לקבל רישיון לכלי ירייה, על הגורמים המוסמכים לשקול לברר את מצבו הנפשי בטרם יתאפשר הדבר.

20. אשר על כן, אני מורה על הארכת תוקפו של צו ההגנה שניתן כנגד המשיב ביום 18.1.2021 וזאת למשך 3 חודשים נוספים החל מהיום.

מותר לפרסום תוך השמטת כל פרט מזהה.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ותסגור התיק.

ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.